

[Diderichsen.]

mindretalsregering, som var villig til at placere sig i midten og gå i spidsen i et sådant samarbejde med folketingets partier.

Det var altså formålet, det egentlige formål, idet det for os stadig stod som det væsentligste og vigtigste, at hele venstre, og for os også meget gerne de konservative, ville tage denne tråd op igen og se at nå frem til et resultat, et rimeligt resultat, som vi kunne være bekendt i den økonomiske situation, som landet befandt sig i. Men så var det efter min overbevisning således, at venstres daværende ledelse så sin partipolitiske fordel i at benytte situationen til at skille os ud, således at man ikke blot ikke benyttede forligsmulighederne, som kunne dukke op derved, at vi kunne komme og sige, at socialdemokratiet var villigt til at gå i gang igen, og at vi havde opnået de og de tilsagn, de og de forhandlinger og de og de resultater, men foretrak at udskille denne bevægelse, som vi stod som repræsentanter for, af venstre.

Endelig blot en bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Hartling, som i en bisætning i går antydede lidt om den politiske moral. Det ærede medlem vil jo som evangelisk teolog sikkert vide, at der er ikke noget, der er så nært beslægtet med hykleri, eller som så let kan udvikle sig til hykleri, som moralsk forargelse. Der er det mærkelige ved moralsk forargelse, at den frembringer en særlig stærk og ejendommelig lystfølelse, og den er særlig tvetydig, når den bruges i den politiske kamp som redskab for den politiske magtvilje.

Erik Kragh: Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Baunsgaard. Så vidt jeg forstod det ærede medlem, ville han anklage det konservative folkeparti for ikke at lægge de udenrigspolitiske problemer frem for befolkningen. Det forekommer mig at være en urigtig anklage. I de aviser, som støtter det konservative folkeparti, er der en righoldig

udenrigspolitisk orientering og diskussion også af Danmarks stilling til de udenrigspolitiske problemer.

Jeg vil også gerne sige, at jeg tror, de forhandlinger, som forestår om forsvaret, bør ikke umiddelbart bringes frem til en offentlig debat. Vi må ikke glemme, at i over et halvt hundrede år har der i dette land været skabt splid og bitterhed i befolkningen netop vedrørende forsvarsspørgsmålet; det ville være ulykkeligt, hvis dette skulle genoplives, og det kan formodentlig ikke være det radikale venstres ønske.

Det ærede medlem spørger mig, om den nuværende tjenestetid udelukkende er betinget af uddannelsen. Dertil vil jeg svare, at den også er betinget af beredskabet. Men jeg vil gentage, hvad jeg sagde i går. Jeg konstaterede i går, at de folk, som har været i krig, og som ved, hvad krig er, hævder, at for at få tabene så små som muligt, og for at soldaterne kan klare sig effektivt under krigens forhold, da er det nødvendigt med en lang uddannelse i fredstid.

Det ærede medlem taler om, at 60-70 pct. af budgettet går til lønninger inden for forsvaret. Jeg tror ikke, der er nogen, der beklager dette mere end forsvaret selv. Der er jo et led i den almindelige økonomiske udvikling her i landet. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi inden for hæren i det sidste par år har reduceret styrkerne med 5.000 mand netop for at spare personeludgifter.

Når det ærede medlem dernæst taler om mine bemærkninger om det schweiziske system, ville det nu være rart, hvis det ærede medlem havde hørt, hvad jeg sagde. Jeg nævnte ikke med et ord det radikale venstres ideer, og jeg nævnte ikke med et ord det ærede medlem hr. Helveg Petersen. Jeg mente, at det i denne forsamling på baggrund af den offentlige debat, som nu har været om det schweiziske system, måske — da vi nu snakkede om disse spørgsmål — kunne have interesse at få en ganske kort, hvad man vel kan kalde saglig vurdering